

GERDA VAN WAGENINGEN

Het kangoeroehuis

FAMILIEROMAN

HET MOOISTE VAN
Gerda van Wageningen

HET
KANGOEROEHUIS

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Het was koud aan de waterkant. Huiverend dook Sari weg in het dikke wollen vest dat ze droeg. Langzaam slenterde ze langs het afstervende riet en haar ogen zochten de vage contouren van huizen en bomen aan de overkant van het water. Diep zoog ze de frisse lucht in haar longen. En dan te bedenken dat ze dit straks iedere dag kon doen! Dat ze dit mooie uitzicht over een maand of twee dagelijks kon bewonderen, gewoon vanuit haar eigen huiskamer. Ze schoot zachtjes in de lach en keerde zich om. Vanaf de oever van de oude rivierarm die tegenwoordig de Binnenmaas heette, keek ze naar de in aanbouw zijnde villa. Binnenkort zou haar nieuwe woning klaar zijn. Anton praatte druk met de aannemer.

Een huis laten bouwen, daar kwam heel wat bij kijken. Als je een kavel grond had bemachtigd – er waren vele kandidaten geweest voor enkele mooie stukjes bouwgrond die beschikbaar waren gekomen op deze prachtige locatie – dan moest je allerlei plannen gaan maken.

Een huis laten ontwerpen of uitkiezen uit reeds bestaande mogelijkheden, de kwestie met aannemers bespreken om tot een goede begroting te komen. En als de bouw dan eenmaal gestart was, waren er honderd dingen waar je op moest letten. Deed je

dat niet, dan kon er van alles verkeerd gaan. Bovendien moest er een keuken gekozen worden, een badkamer; je moest beslissen of je dit wilde of dat en aldoor moest er toch ook op de kosten worden gelet.

Sari zuchtte. Gelukkig had Anton er wel een beetje verstand van en op gebieden waar dat niet het geval was, had hij zich goed laten voorlichten. Ze was moe en hij was dat ook. Dat kwam niet alleen door alle bouwperikelen, maar ook omdat slechts drie maanden geleden Antons vader volkomen onverwacht was gestorven na een tweede hartaanval binnen drie dagen. Ze waren toen net bezig hun oude huis te verkopen en er moesten plannen worden gemaakt voor de tuinaanleg. Alles bij elkaar had dit een zware wissel op hen getrokken. Ze waren allebei al een tijdje prikkelbaar en daardoor waren er ook in hun huwelijk ongemerkt spanningen geslopen.

Ze wendde zich af van de twee mannen die nog steeds druk in gesprek waren en wandelde verder langs de waterkant. Opnieuw huiverde ze. Het was ongewoon koud voor oktober, maar gelukkig zou deze kou de voltooiing van hun huis niet meer vertragen. De oplevering was aan het einde van de maand. Ze dwong zichzelf aan iets vrolijkers te denken. Als alles volgens plan verliep, dan waren ze met Kerstmis uit de ergste rommel. Tot die tijd zouden ze nog een paar heel drukke weken krijgen. De badkamer zou door een gespecialiseerd bedrijf worden aangelegd na de oplevering van het huis en ook de keuken zou dan pas worden geïnstalleerd.

Het beloofde een heerlijk huis te worden. Het fijnst van alles was het feit dat ze een eigen atelier zou krijgen, met een aparte ingang maar ook een doorgang in het huis zelf. Ze zou er ongestoord aan haar aquarellen kunnen werken. Kijkers en kopers hoefden niet langer, zoals nu het geval was, door haar hele huis naar de zolder. Ze verlangde ernaar weer ongestoord te kunnen werken. De laatste paar maanden was daar nauwelijks iets van

terechtgekomen en nu waren de meeste spullen al ingepakt. Alles wat ze voorlopig niet nodig dacht te hebben, zat al in verhuisdozen. De groeiende stapels maakten hun huidige huis kaal en ongezellig, maar ook dat hoorde er allemaal bij.

Ze moest zich er niet druk om maken. Het beste was om alles maar over je heen te laten komen.

‘We zijn net klaar,’ zei Anton met een glimlach toen ze even later weer naar de twee mannen slenterde. ‘Alles verloopt naar wens. Over twee weken is de oplevering.’

‘Fijn! Ik kijk ernaar uit.’

Korte tijd later liep Anton samen met haar naar de auto. De aannemer haastte zich de bouwkeet in, waar de telefoon dringend rinkelde. De lange, wat gezette man keek nog eens tevreden naar zijn droomhuis, het tastbare bewijs van een rijk en geslaagd leven. Hij heeft dan ook volop redenen om tevreden te zijn, dacht Sari bij zichzelf. Vierenvijftig was Anton en zelf was ze negenenveertig. Drieëntwintig jaar waren ze getrouwd en al die tijd had hij hard gewerkt om dit alles te bereiken. Eerst werkte hij in de meubelzaak van zijn vader, maar gaandeweg had hij meer en meer het heft in handen genomen tot hij directeur was van een keten van zeven prachtige zaken die allemaal goed liepen. Sinds de pensionering van zijn vader had Anton Tromp Evers in z'n eentje de grote verantwoordelijkheid voor de zaak gedragen, maar hij voelde zich daarbij als een vis in het water. Soms vroeg Sari zich af of hij zijn vader miste. In hun families werd echter nooit veel over gevoelens gesproken. Zo waren ze dat van huis uit gewend en zelf hadden ze daar niet veel aan veranderd tijdens hun huwelijk. Ze zuchtte opnieuw.

In de auto was het gelukkig behaaglijk. Ze waren binnen een paar minuten thuis. Anton dronk snel nog een kop koffie voor hij weer naar de zaak ging. Toen hij weg was zat Sari nog een poosje stil voor zich uit te kijken. Ze was een beetje somber, dat had ze altijd als ze moe was. Op momenten als deze kon ze ineens als

een berg opzien tegen de weken die komen gingen.

Kom, las ze zichzelf de les, je moet even door de zure appel heen bijten. Nog zes weken, dan kun je een streep zetten onder de turbulente tijd die achter je ligt. Dan kun je gaan genieten van je mooie huis en vooral van je nieuwe atelier. Bovendien stond ze er niet alleen voor, ze kon immers met al haar zorgen terecht bij God. Hij had altijd een luisterend oor voor een mensenkind in nood. Sari stond op om een kopje thee voor zichzelf te maken. Straks kwamen Maurits en Mona thuis, dan was het weer gedaan met de rust die ze tegenwoordig zo op prijs stelde.

Mona Tromp Evers was het oudste kind van Anton en Sari samen, daarnaast had hij nog een dochter uit een kortstondig eerder huwelijk. De vorige zomer was Mona geslaagd voor haar havo-diploma en nu zat het meisje in het laatste jaar van het vwo. Wat ze wilde gaan doen na het behalen van haar diploma wist ze nog niet. Mona was een vrolijke meid, maar ze koesterde een hopeloze liefde voor haar tennisleraar. Dit greep haar zo aan, dat haar schoolprestaties eronder leden. Daar maakte Sari zich zorgen over. Niet alleen was de man in kwestie getrouwd en had hij twee kleine kinderen, bovendien toonde hij opmerkelijk veel aandacht voor meisjes van veertien, vijftien jaar. Als haar vermoedens omtrent de man juist waren, was Mona in ieder geval te oud voor hem. Ze kon alleen maar hopen dat de bevlieging weer snel over zou gaan.

Twee jaar na Mona was Maurits geboren. Haar zoon maakte zich nergens zorgen om en hield zich vaker dan zijn ouders lief was op in cafés waar flipperautomaten stonden. Na een moeizaam begin op het vwo leek het de laatste tijd gelukkig weer wat beter te gaan. Zijn ouders hoopten vurig dat de betere resultaten blijvend zouden zijn.

Wat hij daarna wilde gaan doen wist de achttienjarige nog in het geheel niet, behalve dat hij nooit bij zijn vader in de zaak wilde gaan werken. Die droom had Anton de afgelopen jaren al moe-

ten begraven. Het leven loopt kennelijk nooit zoals je hoopt en verwacht, dacht Sari. Bijna op hetzelfde moment werd ze uit haar gedachten opgeschrikt door het overgaan van de telefoon. Ze zette haar halfvolle theekopje haastig neer.

‘Dag lieverd.’ De stem van Vera Tromp Evers klonk somber.

Ook dat nog! zuchtte Sari in stilte, maar toen vermande ze zich. Haar eigen zorgen vielen immers in het niet bij die van haar vijfenzeventigjarige schoonmoeder.

‘Dag ma, gaat het een beetje vandaag?’

‘Je hebt nog niet gebeld en meestal doe je dat wel rond deze tijd. Dus ik dacht: dan bel ik zelf maar.’

Meteen voelde Sari zich schuldig. Elke dag belde ze met haar schoonmoeder, omdat deze het zo moeilijk had met het alleen-zijn. Dat was op zich natuurlijk niet vreemd. Haar schoonmoeder was bijna vijfenvijftig jaar getrouwd geweest en Anton was haar enig kind. Voor zover Sari wist had haar schoonmoeder nooit een vriendin gehad. Pa Tromp Evers had eenvoudigweg gemeend dat het niet meer dan zijn goed recht was om alle aandacht van zijn vrouw op te eisen. Soms had ze intens medelijden met haar schoonmoeder gehad. Nu die veeleisende man plotse-ling overleden was, wist Vera met zichzelf en haar vele vrije tijd geen raad. Plezier had ze nergens in. Overal had ze pijntjes, veel klachten die de dokter afdeed als psychisch en waar hij verder dan ook geen aandacht aan besteedde. Echt warme gevoelens had Sari nooit voor Vera gehad, want ze had nooit kunnen begrijpen hoe iemand zich zo kon laten overheersen door haar man. Vera’s eigen persoonlijkheid was ondergesneeuwd tot niemand uiteindelijk meer wist hoe ze ooit als meisje was geweest. Anton had eens gezegd dat zijn moeder eenvoudig niet op een andere manier met zijn vader om had kunnen gaan. In haar jonge jaren was een echtscheiding ondenkbaar geweest en bovendien was het toen niet meer dan vanzelfsprekend dat een vrouw voor haar man zorgde en haar eigen mening ondergeschikt maakte

aan de zijne. Toen de tijden veranderden hadden ze het patroon van hun huwelijk daar niet aan kunnen aanpassen en zijn vader was zelfs starder geworden in alles waar hij zonder meer recht op meende te hebben.

‘We zijn bij het huis wezen kijken, ma,’ verontschuldigde Sari zich tegen wil en dank. ‘Het schiet nu zo lekker op. Ik ben nog maar net thuis.’

‘O. Nou ja, dan is het goed. Ik heb zo’n pijn op mijn borst gehad, kind. Wat denk je, zou ik morgen niet even naar de dokter moeten gaan?’

‘Ik dacht dat er een paar weken geleden al een cardiogram was gemaakt? Toen was alles toch goed?’

‘Jawel, dat zei de dokter tenminste. Maar die pijn komt steeds weer terug en een verzekering dat ik niets aan mijn hart mankeer kon de dokter niet geven. Garantie tot aan de voordeur, zei hij. Waarachtig, Sari, hoe komt zo’n man erop!’

Sari glimlachte stiller voor zich uit. ‘Het is toch begrijpelijk dat je daar bang voor bent na wat er met pa is gebeurd?’ suste ze. ‘Dat komt wel vaker voor. Je moet je er gewoon niet al te druk om maken.’

‘Jij hebt maar makkelijk praten, kind. Wacht maar tot jij zo oud bent als ik nu. Iedereen wil oud worden, maar er is niets aan om het ook echt te zijn. Er komen steeds meer problemen en de mensen om wie je geeft gaan allemaal dood.’

Eenzaamheid was erg, wist Sari, maar je hoefde echt niet alleen te zijn om onder eenzaamheid gebukt te gaan. Ze had er zelf ook vaak last van. Vooral als ze graag iets aan Anton wilde vertellen, maar hij had er niet de minste interesse voor. Ook haar belangstelling voor het geloof kon ze niet met hem delen. Hij was in de loop der jaren zo opgegaan in zijn werk, dat de kerk op de achtergrond was geraakt. Ze vermande zich opnieuw. Om haar schoonmoeder van het onderwerp gezondheid af te leiden vroeg ze haar wat ze die dag zoal had gedaan en wat ze nog voor plannen had.

‘Ik heb niets gedaan dan een beetje televisiekijken en wat haken. Wat moet een mens anders om de dag door te komen als je je akelig voelt en als je niemand hebt om tegen te praten. Wie luistert er nu naar mij?’

‘Ik,’ zei Sari. En God, voegde ze er in gedachten aan toe.

Even bleef het stil. Toen hoorde ze de stem van haar schoonmoeder beven. ‘Ja, jij natuurlijk. Je bent een schat en ik had me geen betere schoondochter kunnen wensen. Wat waar is, is waar.’ Sari’s humeur steeg met sprongen. ‘U zou eens iets leuks moeten gaan doen, ma. Bejaardengymnastiek of een handwerkclubje, ik noem maar iets.’

‘Ja, kom zeg. Daar zitten allemaal oude vrouwen!’ klonk het verontwaardigd.

Opnieuw plooidde zich een glimlach om Sari’s mond. Het was maar goed dat haar schoonmoeder het niet zag. ‘Nou, dan niet. Misschien moet u er eens met de dokter over praten. Gewoon zeggen dat u het er moeilijk mee heeft om alleen te zijn.’

Sommige doktoren waren er heel handig in om bezorgde patiënten gerust te stellen of om ze te helpen hun leven weer op het goede spoor te krijgen, maar helaas waren er ook genoeg die daar helemaal geen kaas van gegeten hadden.

‘Ik denk dat ik morgenochtend toch maar even naar het spreekuur ga,’ zuchtte Vera. Het waren niet alleen de zware maanden die ze achter de rug had, ook zag ze huizenhoog op tegen de donkere tijd die eraan kwam. Anton en Sari hadden zo veel andere dingen aan hun hoofd en behalve één buurvrouw keek niemand naar haar om. Haar man had nooit behoefte gehad aan een vriendenkring en vond het al helemaal niet nodig dat zijn vrouw zelf vriendinnen had. Nu plukte ze de wrange vruchten van een leven lang zich schikken naar de wensen van een ander. Toen had ze gedacht dat het zo hoorde, nu begon ze daar steeds meer aan te twijfelen. Tegelijkertijd was het iets waar ze niets meer aan kon veranderen.

‘Bel je me morgen weer, Sari?’

‘Natuurlijk, ma. Dat doe ik immers elke dag. Nu moet ik echt opvangen, hoor. Maurits komt zo thuis. Dag!’

Ze haastte zich naar de keuken om te gaan zorgen voor de onvermijdelijke pot thee. Even, heel even, flitste het door haar hoofd dat ze zelf eigenlijk niet zo heel erg anders was dan Vera. Ook voor haar kwamen de behoeften van het gezin voor die van haarzelf.

Het opleveren van het huis en het plaatsen van de keuken en de badkamer ging gepaard met de nodige tegenslagen. Overal moest je op letten, ontdekte Sari al snel. Kennelijk bestonden er bijna geen leveranciers meer die zonder meer hun afspraken nakwamen. Het werden lange en uiterst vermoeiende weken, maar op achttien december reed dan toch eindelijk de verhuishwagen voor.

Met gemengde gevoelens keek Sari halverwege de middag rond in het lege oude huis, waar ze zo veel herinneringen had liggen. Voorbij. Een fase in haar leven was afgesloten, en wat zou de komende tijd haar brengen? Kom, sprak ze zichzelf vermanend toe, wees blij dat dit drukke jaar bijna voorbij is. Het nieuwe huis was, schoon en wel, klaar om te worden ingericht. Straks zouden haar eigen meubelen daar staan. In de komende dagen kon ze op haar gemakje de verhuisdozen uitpakken en de tuin werd pas in de eerste helft van april aangelegd, dus daar hoefde ze zich voorlopig nog geen zorgen over te maken. Over een week was het Kerstmis en was ze uit de rommel. En na de feestdagen kwam het mooiste van alles, dan ging ze haar atelier inrichten. Als ze eraan dacht hoe heerlijk het zou zijn straks lekker in haar atelier te kunnen schilderen, was de wereld weer even zonnig als altijd.

Een laatste blik. Toen sloot Sari resoluut het oude huis af. Morgen zou Anton de sleutels bij de makelaar brengen, nu hield hij toezicht bij het uitladen van de verhuishwagen. Natuurlijk was het

maar een klein stukje rijden als je naar een naburig dorp verhuisde, maar ze moesten er niet aan denken zelf hun hele, uitgebreide inventaris over te moeten brengen. Waarschijnlijk waren ze bevoorrecht dat ze het zich konden permitteren de dingen goed te regelen. Niet iedereen had daar tenslotte geld voor.

In het nieuwe huis was het een onbeschrijflijke bende. Zes potige kerels zetten overal meubelen en dozen neer tot er bijna geen doorkomen meer aan was. Op alle dozen zat een sticker om aan te geven in welke kamer ze moesten staan, en Anton stond bij de verhuiswagen om te zeggen waar de diverse meubels moesten komen. Sari zorgde voor koffie en bier en de kerels haptten gretig in de gebakjes die ze had besteld. Tevreden werknemers presteren beter, was Antons slogan, en onder andere met dat credo had hij zijn zaken keer op keer uitgebreid.

Het was al halfzeven toen de verhuiswagen eindelijk wegreed.

‘Ziezo, het ergste hebben we nu achter de rug.’

Anton zuchtte tevreden. ‘Heb je die bloemen gezien, Sari?’

Ze knikte. Van de zaak, van zijn moeder, en van anderen. Tussen de enorme puinhopen stonden bloemenvazen en plantenbakken te stralen. Ineens voelde ze een dikke prop in haar keel samenballen en voor ze het goed en wel besepte biggelde er een hele stroom tranen over haar wangen.

‘Wat is er?’ vroeg Anton geschrokken.

‘Niets. De drukte, de rommel... ik ben aan het eind van mijn Latijn.’

‘Je moet eerst goed eten,’ besliste hij. ‘Met een volle maag lijkt alles draaglijker. Ga nu even zitten en rust een beetje uit. Morgen is er immers weer een dag.’ Hij schonk ondertussen een glaasje champagne voor hen allemaal in. De fles had hij gisteren al in de koelkast gezet en was daarom gemakkelijk te vinden. ‘Proost, lieve schat, op ons nieuwe huis!’ Ook Mona en Maurits kregen een vol glas. ‘Als ik mijn glas leeg heb rijd ik even langs de Chinees. Mona, haal jij de tafel leeg, en Maurits, zet jij vast

een pot koffie? Mama moet even bijkomen van alles.’

‘Ben je dan zo moe?’ vroeg haar dochter haar vijf minuten later toen ze naast Sari op de bank kwam zitten.

‘Ja.’

Het was niet alleen deze dag, wist Sari. Het ging om alle opgekropte spanning van het afgelopen jaar en wie hier om zich heen keek, moest wel moedeloos worden. Hoe werd dit ooit een gezellig huis?

Er kwamen nieuwe tranen. Na een tweede glaasje champagne, een kwartiertje later, kwam Anton met een overvloed aan eten aanzetten en tot haar eigen verrassing smaakte het Sari heerlijk. Ze hielden alle vier van pittig eten en de oosterse keuken verveelde hen niet snel.

Toen ze koffie hadden gedronken en wat grapjes hadden gemaakt over de puinhoop in huis, draaide Anton de spiksplinternieuwe badkamerkraan voor Sari open. ‘Ziezo, jij gaat lekker een halfuurtje liggen weken in een bubbelbad en daarna kruip je in bed met een tijdschrift!’

‘Welk bed?’ vroeg ze bezorgd en meteen wilde ze overeind komen.

‘Niets ervan. In bad, jij! Ik leg de matrassen vannacht gewoon op de grond en trek er een hoeslaken omheen. De dekbedden zijn daar nog van voorzien. Die heb je vanmorgen toch zo van bed getrokken? De kinderen kunnen dat voor zichzelf doen.’

In een koffer die ze apart in haar eigen autootje had gelegd, zat alles wat ze voor de eerste nacht nodig hadden, zoals schoon ondergoed en toiletartikelen. Dat was toch een slim idee geweest. Ze hoefde nu tenminste niet eerst vijfendertig dozen open te maken om op te zoeken wat ze nodig zouden hebben.

O, wat was het warme water heerlijk! En dan die borrels en bubbels! Ze hadden niet eerder een whirlpool gehad. Sari genoot van de luxe en ontspande zich. Al om negen uur ging ze slapen, midden in de rommel. Ze was doodmoe en sliep als een roos.

De volgende morgen werd ze om zes uur wakker en ze voelde zich heel wat meer tegen de komende dag opgewassen dan ze de vorige avond voor mogelijk had gehouden. De meubelen stonden op de plaatsen die ze voorlopig zouden houden, dozen stonden opgestapeld in de kamers waar ze hoorden. Anton had, nadat Sari was gaan slapen, de planten in de vensterbanken gezet. Alles wat ze niet direct nodig hadden stond voorlopig in de garage, waar het niet in de weg stond. Met een zakje maakte Sari een kopje thee.

Behaaglijk weggedoken in haar warme joggingpak, genoot ze van een snel ontbijt. Ondertussen keek ze eens schattend om zich heen.

Waar zou ze beginnen? Als ze erover nadacht wat er allemaal gedaan moest worden, zonk de moed haar in de schoenen. Het was vrijdag.

Mona en Maurits zouden vandaag thuisblijven van school om hun eigen spullen uit te pakken en hun eigen kamers in te richten. Anton zou vanmorgen eerst de kasten boven weer in elkaar zetten. Daarna kon hij alle dozen met boeken uitpakken die nu in de studeerkamer annex bibliotheek stonden. De verhuizers hadden zich ongans gesjouwd aan dertig dozen vol boeken. Zelf kon ze waarschijnlijk het beste in de keuken beginnen. Maar eerst wilde ze nog een tweede kopje thee.

Met het gevulde theeglas liep ze even later naar de serre. Van daaruit keek ze naar buiten en ze zag hoe de golfjes net als altijd tegen de oever kabbelden. Ze zette het kopje neer en liep even naar buiten. Ze snoof de kille winterlucht diep in zich op. Het vroom een beetje. Terwijl ze aan de waterrand stond, voelde ze rust over zich heen komen. Eén ding tegelijk, dacht ze. Ze zou de komende dag wel overleven. Het gejakker van afspraken en werklui die haar van alles vroegen, was nu afgelopen. Of het uitpakken nu een paar dagen of twee weken zou duren, maakte allemaal niet meer uit. Tien minuten later trok Sari monter

de eerste volle doos open. Na enkele uren was de keuken ingeruimd.

De volgende dag pakte Sari de dozen in de huiskamer uit en vulde de servieskasten. Maurits zorgde ervoor dat de stereo en de televisie het weer deden. 's Middags rolde Sari de kleden uit, zette ze de rotanmeubelen in de serre, die nog ingepakt stonden nadat ze enkele dagen eerder waren afgeleverd, en herschikte ze al haar planten waardoor het huis ineens een stuk opgeruimder toonde.

Anton zette intussen in de slaapkamers de bedden en de linnenkasten weer in elkaar, het uitpakken van de dozen in hun eigen slaapkamer liet hij aan Sari over. Hij liep twee dagen lang rond met zijn boormachine om van alles en nog wat op te hangen. Twee dagen voor Kerstmis had hij de doos met kerstspullen in de garage gevonden en haastte hij zich naar het tuincentrum om een van de laatste boompjes uit te kiezen.

Maurits en Mona werden op diezelfde dag naar de supermarkt gestuurd met een lange boodschappenlijst en Sari pakte ten slotte de dozen in de slaapkamer uit. Ze kon de kinderen met een gerust hart laten gaan, mijmerde ze bij het openen van de laatste dozen. Ze hadden allebei hun rijbewijs gehaald toen ze achttien werden. Ze gaf hen dan ook graag haar autootje mee, blij als ze was dat ze zelf niet in de rij hoefde te staan in de overvolle winkels. Ze was moe, maar dat was immers geen wonder. Straks was ze klaar met de laatste dozen.

Nu ja, in haar atelier stonden er nog en natuurlijk ook in de garage, maar in huis was het inmiddels netjes geworden.

Toen Anton thuiskwam met de boom zette hij die stevig in een zinken emmer en begon hij eigenhandig aan de versiering. De bloemist bracht tot Sari's verrassing een grote mand met prachtige kerststerren. Een van hun zakenrelaties had dit bedacht als alternatief kerstpakket en Sari was er blij mee, want

al die kistjes wijn en drank waren aan haar toch niet zo besteed. Natuurlijk ging de bel vaker voor het afleveren van de onvermijdelijke kerstpakketten.

Toen ze aan het eind van de middag samen met de kinderen boodschappen had weggeruimd en Anton trots naar zijn verlichte kerstboom stond te kijken, merkte Sari ineens op dat het huis gezellig was. Het was niet langer zomaar een huis, maar werkelijk een thuis.

Ze ging op de bank zitten en moest prompt even tegen een paar traantjes vechten. De rommel was weg en het werd Kerstmis. Ondanks de waterlanders slaakte ze een tevreden zucht.

Anton keek haar onderzoekend aan. 'Ben je moe?'

Ze knikte omdat ze haar stem niet erg vertrouwde. 'Jij niet dan?' zei ze even later toen ze haar neus had gesnoten.

'Jawel, maar het had erger gekund. Zeg Sari, je vindt het toch niet erg als ik ma vanavond op ga halen?'

Even schrok ze, want ze had daar helemaal niet aan gedacht en meteen voelde ze zich daarom schuldig.

'We kunnen haar die eerste keer dat ze met Kerstmis alleen is, toch niet thuis laten zitten?'

'Nee, nee, natuurlijk niet,' mompelde ze.

'Ik wist het wel. Ik dacht er ook pas deze week aan toen ma erover begon.'

'O.' Ze wilde verder niets zeggen, want al te snel zou ze hem nu kunnen kwetsen. Ach, ze moest er niet tegen opzien. Waarom zou ze ook? Ze hadden hier immers ruimte genoeg?

Er was een ruim atelier voor haarzelf. De kinderen hadden ieder een eigen kamer, de slaapkamer van haar en Anton was riant en bovendien hadden ze een eigen kleedkamer en een aparte badkamer. Op zolder was er een logeerkamer en een grote kamer die ze kon gebruiken om er te naaien en te strijken. Gelijkvloers hadden ze een overvloed aan leefruimte. De grote huiskamer had een mooie open haard en een serre, en er was een studeerkamer

met een reusachtige boekenwand en een grote open keuken. Al die ruimtes stonden met elkaar in verbinding zoals Sari zich dat altijd gewenst had. Kamers als balzalen vond ze ongezellig, maar al die hoekjes en gaatjes terwijl ze toch de ruimte hadden vond ze heerlijk. Er was nog veel te doen voordat alles naar behoren was ingericht. Nu ze zo veel groter waren gaan wonen, had ze nog een aantal nieuwe meubeltjes nodig, vooral om die gezellige hoekjes aan te kleden met kleine zitjes of zomaar met mooie dingen.

Toen Anton direct na het eten wegreed om zijn moeder op te halen, keek Sari tevreden om zich heen. Ze besloot om eens lekker een uurtje op de bank te gaan liggen en televisie te kijken. Alle spanningen van de afgelopen weken ebden langzaam weg. Kerstmis zouden ze rustig vieren. Fijn met z'n allen naar de kerk, daar verlangde ze naar.

Het werk was voorlopig gedaan. Nu was het tijd voor stilte, inkeer en toch ook vreugde.

HOOFDSTUK 2

‘Ik zie echt geen andere mogelijkheid, liefde.’ Anton Tromp Evers keek zijn vrouw een beetje hulpeloos aan. Natuurlijk realiseerde hij zich dat het zwaar zou worden. Vooral voor Sari, omdat hij gewoon naar zijn werk zou gaan. Maar het ging nu eenmaal om zijn moeder. Zeker omdat hij enig kind was, vond hij dat hij haar niet in de steek kon laten. Dat wilde hij ook niet.

Sari zuchtte diep. Natuurlijk begreep ze zijn standpunt best, maar toch... Er waren immers ook andere mogelijkheden? Waarom vroeg hij haar niet alleen om zijn moeder in huis te nemen, maar ook om het atelier af te staan, zodat zijn moeder haar eigen zitslaapkamer gelijkvloers zou krijgen, met een eigen wc en een keukenblokje en zelfs een eigen buitendeur.

Maar zij dan? Ze had zich een jaar lang enorm op dat atelier verheugd. De meeste dozen stonden er nog ingepakt te wachten. Het was een onmogelijke beslissing die ze moest nemen. ‘Is het nu echt zo erg als je moeder naar een bejaardenhuis gaat?’ probeerde ze nog.

‘Er zijn een paar hele goede hier vlakbij. Ze kan net zo vaak naar ons toe komen als ze wil. Ze hoeft maar een taxi te bellen, wij betalen de rit wel.’

‘Ze wil niet naar een bejaardenhuis om daar tussen allemaal oude

mensen te zitten en betutteld te worden, zegt ze.'

Anton zuchtte.

'Dat zijn háár woorden, maar in de praktijk...'

Sari aarzelde. Ze voelde zich schuldig en raakte uitgeput door het heen en weer geslingerd worden tussen al die emoties.

'Luister, lieverd, ma is niet ziek, ze heeft geen verzorging nodig en zo. Ze is alleen zo vreselijk eenzaam dat ze er niet meer tegen opgewassen is. Ze is zelfs bang geworden om alleen te zijn, dat weet je net zo goed als ik.'

'Er zijn van die alarmdingen, die ze om haar nek kan hangen.'

'Dat vindt ze niet prettig.'

Er is veel dat Vera Tromp Evers niet prettig vindt, dacht Sari met een zucht. Aan de andere kant begreep ze haar schoonmoeder best wel. Vera had een lang en moeilijk huwelijk achter de rug en in plaats van nu te genieten van een vrijheid die ze vroeger nooit gekend had, kroop ze in haar schulp en legde ze volledig beslag op haar zoon.

Elk pijntje was beslist een voorbode van een ernstige ziekte. Ze voelde zich alleen en dat was ze ook, want nu ze vriendinnen nodig had, besefte ze dat ze die niet had. Ze smachtte naar wat gezelligheid en het was haar vaste overtuiging dat ze die in een bejaardenhuis zeker niet zou vinden. Waar kon ze beter vinden wat ze zocht dan in het grote huis van haar zoon, waar ze bovendien haar kleinkinderen net zoveel kon zien als ze maar wilde? Ja, Sari kon Vera's gedachtegang heel goed begrijpen, maar toch... toch zag ze er enorm tegen op om haar schoonmoeder in huis te nemen en dat maakte dat ze ertegen protesteerde.

'Ma kan haar eigen woonruimte schoonhouden,' zei Anton, 'en als dat niet meer het geval is... wij hebben toch ook elke week de werkster? Die zou desnoods wat langer kunnen blijven. Ma kan een paar keer in de week met ons mee-eten als ze dat wil. Of je nu voor vier of voor vijf mensen kookt, dat maakt toch niet uit? Ze heeft haar eigen bedoening als we het atelier een beetje laten aan-

passen. Ma loopt je echt niet de hele dag voor de voeten, Sari.’ Natuurlijk had hij gelijk, dat was het ook niet. Het verschil tussen hen beiden was, dat Anton alleen naar het heden keek en dat zij meteen allerlei toekomstige problemen op zag doemen. Ze was ook bang dat Vera doorlopend beslag op haar tijd zou leggen als ze zelf iets wilde doen. Ze kende Vera immers. En dan, hoe lang zou het allemaal niet gaan duren?

‘Kijk, als het nu tijdelijk zou zijn...’ bracht ze aarzelend naar voren. ‘Kunnen we het niet zo doen, dat je moeder haar eigen huis aanhoudt en dat ze voorlopig een paar maanden bij ons komt logeren? Als het dan weer wat beter met haar gaat, zou ze terug kunnen naar haar eigen huis.’

Anton keek zuinigjes. Hier had hij zelf ook aan gedacht. Hij had het zelfs met zijn moeder besproken, maar deze had er evenmin van willen horen als van het bejaardenhuis. Voor geen goud wilde hij Sari bekennen dat zijn moeder het initiatief had genomen. Ze had hem de dag na Kerstmis opgebeld om te zeggen hoe ze van de feestdagen had genoten en gezegd dat het met zo’n groot huis toch mogelijk moest zijn dat ze bij haar zoon zou kunnen wonen. Vera had zonder omhaal op het atelier gewezen. Ze had het schilderen van haar schoondochter nooit als meer beschouwd dan een manier om wat ledige uurtjes door te komen en nuttig was dat geklodder met verf in haar ogen al helemaal niet. Van de dingen die Sari verkocht, zou ze amper nieuw materiaal kunnen kopen. Of zat ze er soms ver naast?

Anton herinnerde zich niet dat hij ooit in zijn leven zo met een mond vol tanden had gestaan. Zelfs niet als klein jongetje. En hij had zijn moeder niets durven weigeren. Tegelijkertijd besepte hij heel goed hoe moeilijk het voor Sari was dat hij de beslissing geheel aan haar liet.

Maar hij werd zo heen en weer geslingerd tussen zijn moeder en zijn vrouw. Hij hield van allebei en wilde hen geen van beiden kwetsen.

Het deed hem pijn dat Sari hem nu zo hulpeloos aankeek en haar hart deed pijn toen hij zijn ogen afwendde en naar buiten keek, van haar weg. Ze wisten beiden wat het atelier voor haar betekende.

Na een paar seconden kreeg hij een ingeving. 'Kunnen we het niet anders oplossen, lieverd? Wat zou je ervan denken als we de tuinplannen bijstellen en daarginds aan het water een flink tuinhuis laten zetten, met extra grote ramen zodat je daarin een nieuw atelier kunt maken? Dan zou je toch een eigen ruimte hebben waar niemand je komt storen. Dat spreken we gewoon af. Als jij in je atelier aan het werk bent, vallen we je niet lastig, ook ma niet. Ik zorg ervoor dat het huisje goed wordt geïsoleerd en dat er verwarming in komt. Met een draagbare telefoon ben je er dan toch gemakkelijk te bereiken.' Hij keek haar hoopvol aan.

Sari kende hem zo goed. Ze wist dat hij klem zat. Ze wist ook dat ze er nooit goed in was geweest om voor zichzelf op te komen, zeker niet als dat ten koste van iemand anders zou gaan. Ook deze keer zou ze dus wel haar eigen belangen opzij zetten. Een tuinhuis aan het water. Het was niet precies wat ze wilde, maar misschien was het een alternatief waar ze mee kon leven. En ze wilde het haar man niet onnodig moeilijk maken. Ze slaakte de zoveelste zucht. 'Goed, Anton, dan moet het maar op die manier.'

Nu zuchtte hij en die zucht van opluchting kwam zo ongeveer uit zijn tenen. 'Dank je, Sari! Ik zat zo met de hele kwestie in mijn maag.'

'Dat weet ik immers. We moeten echter van tevoren hele goede afspraken maken met je moeder en ook met de kinderen.'

'Natuurlijk, natuurlijk. Je zegt maar hoe je het hebben wilt.'

Ze deed er verder wijselijk het zwijgen toe en hij haastte zich naar zijn computer in de bibliotheek. 'O,' zei hij nog over zijn schouder voor hij verdween. 'Selina heeft gebeld. Ze komt zaterdag langs en eet een hapje mee.'

Selina was Antons vijftwintigjarige dochter uit zijn eerste huwelijk. Het meisje had rechten gestudeerd en had afgelopen augustus haar bul op mogen halen, maar tot op heden was het haar niet gelukt om een baan te vinden. Sari mocht het meisje wel. Ze leek sprekend op Anton en dat maakte het gemakkelijker. Ze had ook dezelfde manier van doen als haar vader. Net als hij ging ze problemen het liefste uit de weg, daar had Sari weleens moeite mee. Momenteel werkte ze zo nu en dan voor een uitzendbureau en in de weekeinden schnabbelde ze 's avonds een paar uren zwart bij als serveerster in een restaurant.

Als Selina zo één keer in de maand een dagje naar huis kwam, had ze steevast twee grote tassen met wasgoed bij zich dat ze 's avonds weer gewassen mee wilde nemen. Selina bracht altijd veel drukte mee, zeker voor Sari. Het meisje had altijd duizend dingen te doen en te vertellen zodat haar stiefmoeder voor het was- sen en het strijken opdraaide. En Sari was zo goed niet, of ze zei er niets van.

Ineens ging alles heel snel. De huur van Vera's woning werd opgezegd, en een deel van haar spullen werd verkocht. Onder- tussen werd het atelier weer leeggeruimd en verdwenen Sari's nog ingepakte schilderspullen naar een hoekje op de zolderver- dieping. Daarna werd de ruimte gereedgemaakt voor langdurige bewoning. Er werd een eenvoudig keukenblok geplaatst, een doucheruimte met wc gemaakt en er werden meer lichtpunten aangelegd evenals aansluitingen voor telefoon en televisie. Daar- na liet Anton de ruimte opnieuw behangen en er mooie vloerbe- dekking leggen door mensen uit een van zijn eigen zaken.

Eind januari reed opnieuw een verhuiswagen voor, ditmaal wer- den Vera's overgebleven spulletjes uitgeladen. Sari onderging deze dag met gemengde gevoelens, maar Vera straalde. Anton deed niet anders dan een beetje benauwd van zijn vrouw naar zijn moeder kijken. Mona vond alles best en Maurits leek het niet

veel te interesseren dat zijn oma bij hen in huis kwam wonen. Mona zei hartelijk tegen Vera dat ze het erg gezellig vond en meteen daarna voegde ze er luid aan toe: 'Nu moeten we het huis 'het kangoeroehuis' noemen. Oma woont nu veilig in de schoot van haar liefhebbende familie en jullie zoeken toch nog steeds een naam die een beetje opvalt?'

Sinds die dag heette hun villa 'het kangoeroehuis'.

De eerste dagen at Vera Tromp Evers mee met het gezin van haar zoon. Ze bleef stralen van geluk over deze voor haar zo plezierige oplossing na de moeilijke tijd die ze achter de rug had. Al binnen twee dagen was ze klaar met uitpakken en van Antons zaak kwam een werknemer om de gloednieuwe gordijnen op te hangen die precies bij het behang pasten dat Vera had uitgezocht. Het voormalige atelier was niet groot, maar Vera vond alles beter dan die afschuwelijke eenzaamheid en van bejaardenhuizen wilde ze absoluut niets weten. Ze vond het bovendien heerlijk dat ze zomaar door de tussendeur hoefde te lopen die haar eigen kamer verbond met de rest van het grote huis, om iemand te treffen met wie ze een praatje kon maken of een kopje koffie kon drinken. Vera genoot en Sari had het hart niet om te zeggen dat ze zich er een beetje beklemd door begon te voelen. Ze wilde zich er niet aan ergeren. Ze zag toch hoe gelukkig Antons moeder was? En dat tuinhuis zou er over een paar maanden komen. Dan kon ze toch weer gaan schilderen!

Januari was koud geweest en de eerste helft van februari was dat ook. Ze zaten veel binnen. Zeker een keer of tien op een dag stond Vera ineens achter Sari. Of ze nu zat te lezen, naar de televisie keek of ergens anders mee bezig was, het leek Vera niet uit te maken. Als ze maar een praatje kon maken op de momenten dat ze daar behoefte aan had. Sari vond het met de dag vervelender. Ze vond het akelig dat ze nergens meer ongestoord mee bezig kon zijn. Als ze heel eerlijk was tegen zichzelf, begon ze nu

al spijt te krijgen dat ze haar schoonmoeder in huis had genomen en tegelijk voelde ze zich schuldig over die gedachte. Was het niet haar plicht als christen om voor haar naasten te zorgen? Ze zag bovendien hoe Vera opbloeide, hoe ze ervan genoot haar familie om zich heen te hebben. Anton leek het ook prettig te vinden om zijn moeder in de buurt te hebben. Maar ja, hij was de hele dag weg en 's avonds zat zijn moeder meestal voor de televisie om de ene soap na de andere te bekijken.

Toen februari ten einde liep, was Sari's ergernis nog veel groter geworden. Ze kreeg ook genoeg van de boodschapjes die Vera altijd 'meteen' nodig had. Ach, voor Sari was het toch niet zo veel moeite om even met de auto te gaan? De ene keer waren het aspirines die ze nodig had, dan was haar leesbril weer kapot. Ze kon echt niet zonder, zou Sari niet even met haar naar de opticien kunnen rijden?

Ze zat klem, besefte Sari op de eerste dag van maart. Als ze eraan dacht dat deze toestand nog vele jaren kon voortduren, werd ze helemaal akelig. Toch durfde ze nog steeds niets van haar werkelijke gevoelens te laten blijken, zelfs aan Anton niet. Juist aan Anton niet.

Iedereen leek zo gelukkig met de nieuwe situatie, waarom kon zij dat dan niet zijn?

Triest dacht ze aan de schilderspullen die nog steeds ingepakt op zolder stonden. Ineens verlangde ze er hevig naar om weer te kunnen schilderen, om op die manier met haar emoties in het reine te komen. Maar dat kon niet, dat kon nog vele weken niet...

Triest gestemd pakte Sari op die dinsdagmiddag haar fiets. Vera had gezegd dat ze zo graag dat tijdschrift wilde hebben waarover iets in de krant stond. Het was guur en van het naderende voorjaar was die middag niets te merken. Sari huiverde. Ze was zo met haar gedachten bezig dat ze bijna tegen iemand aanreed die

juist wilde oversteken.

‘Neem me niet kwalijk,’ riepen beide vrouwen tegelijkertijd, om prompt daarop naar elkaar te glimlachen.

‘Ik heb u vaker gezien,’ zei de nog jong ogende vrouw. Ze was ongeveer van Sari’s leeftijd, maar had al prachtig grijs haar. ‘Mijn naam is Truus Verhagen en ik woon daar.’

Ze knikte met haar hoofd in de richting van een twee-onder-een-kapwoning.

‘Ons huis staat even verderop,’ legde Sari aarzelend uit. Eigenlijk moest ze opschieten, maar ze voelde ineens een grote tegenzin om terug te keren naar haar huis waar ze van de ene verplichting in de andere rolde.

‘Ja, dat weet ik. Ik laat regelmatig de hond van de burens uit, en dan loop ik er graag mee door de straat. Onwillekeurig kijk ik dan weleens naar binnen. U hebt een prachtig huis, mevrouw.’

‘Mijn naam is Sari. Sari Tromp Evers. Eigenlijk heb ik nog maar nauwelijks mensen in de buurt leren kennen. Omdat tegenwoordig de meeste vrouwen werken is het hier overdag zo goed als uitgestorven.’

De ander knikte en glimlachte. ‘Ik kon twee jaar geleden gelukkig stoppen. Mijn man is een paar maanden daarna overleden en ik heb nu een weduwepensioen. Bovendien heb ik al vele jaren last van migraine, waardoor ik me nogal eens ziek moest melden. Toen het bedrijf waar ik werkte moest afslanken, net in de tijd dat mijn man een dodelijke ziekte bleek te hebben, liet mijn baas me dan ook graag gaan. Werknemers die vaak ziek zijn, krijgen het immers steeds moeilijker in bedrijven. Het gaf een hoop schuldgevoelens en andere narigheid, omdat ik me regelmatig ziek moest melden. Ik mis mijn werk niet.’

‘Misschien hebt u minder hoofdpijn nu u het niet zo druk meer hebt?’

‘Nee, helaas, dat maakt geen enkel verschil.’

De ander keek even verdrietig voor zich uit.

‘Bij mijn man in de zaak werkt ook een meisje dat veel last van migraine heeft. Vóór een aanval verliest ze soms zelfs een deel van haar gezichtsvermogen, dat lijkt me erg griezelig. Het is een nare kwaal, hè?’

Truus Verhagen keek opgelucht. ‘U begrijpt het. De meeste mensen denken dat het net zoiets is als de hoofdpijn die iedereen weleens heeft en dat de rest neerkomt op aanstellerij. Nou, dat is allesbehalve waar. Maar genoeg daarover, ik had er niet eens over moeten beginnen. Ik wilde alleen maar uitleggen waarom ik niet meer werk. Tegenwoordig moet je je als vrouw rechtvaardigen als je niet meedoet aan het gejakker.’

‘Tijdarmoede noemt mijn man dat. Wij zijn rijk aan alles, maar arm aan tijd,’ citeerde Sari. Ze glimlachten beiden.

‘Geloof me, ik heb geen voorspellende gaven, maar ik durf u zonder meer te voorspellen dat de komende twintig jaar de meeste vrouwen een hoge tol moeten betalen voor de dubbele belasting van werk en gezin. Tegenwoordig wordt dat als doodnormaal beschouwd. Ze noemden het emancipatie en vrouwen dachten erop vooruit te gaan. Een tijdje lijkt dat ook zo, maar dan ontdek je dat het de zoveelste keer is geweest dat vrouwen de zwaarste last moeten dragen. Daar komt bij dat de hele sociale zekerheid wordt uitgekleed en dat we ook nog eens de zorg op ons moeten nemen voor de ouden van dagen die ons dierbaar zijn. U heeft immers ook uw moeder in huis?’

Truus keek Sari onderzoekend aan.

‘Mijn schoonmoeder,’ verbeterde Sari.

‘Ach ja. Wel, u zult best begrijpen wat ik bedoel. Mijn eigen vader heeft de ziekte van Alzheimer. Nu woont hij nog thuis, maar mijn moeder staat op instorten. Dus u begrijpt... ik heb bovendien maar één broer en die woont ver weg.’

Sari knikte. ‘Mijn man is ook enig kind. Wie uit een groot gezin komt kan de zorg nog enigszins delen, maar dat is steeds minder het geval.’

‘Precies. Zeg, ik zou het heel erg prettig vinden als u eens langs zou willen komen om een kopje koffie te drinken, zodat we nader kennis met elkaar kunnen maken. Ik ken nog niet zo veel mensen hier. Tot voor drie jaar woonden mijn man en ik in Barendrecht, maar dat werd naar onze zin veel te vol gebouwd. Ik heb in deze streek geen familie en al snel na onze verhuizing werd mijn man ziek. Anderhalf jaar later is hij gestorven en toen zat ik hier moederziel alleen.’

Sari nam de ander keurend op. De vrouw had een vriendelijke blik in de ogen die haar aansprak en het zou zeker prettig zijn als ze hier in de buurt nieuwe kennissen kreeg. ‘Graag!’ zei ze daarom spontaan. Toen herinnerde ze zich ineens weer dat Vera op haar tijdschrift zat te wachten. ‘Ik moet gaan, eigenlijk had ik haast.’

Ze schoten allebei in de lach en ineens was er een blik van verstandhouding tussen de beide vrouwen.

‘Ik begrijp het.’

Truus grinnikte opgewekt. ‘Ik hoop u snel eens bij mij thuis te zien.’

‘Daar verheug ik me op.’

Sari knikte terwijl ze weer op haar fiets stapte. ‘Dag.’

Terwijl ze naar de winkelstraat fietste, dacht ze verrast dat ze het werkelijk prettig zou vinden om Truus Verhagen beter te leren kennen. De heldere ogen die omkranst waren met een overvloed aan lachrimpeltjes spraken haar aan, evenals Truus’ omhooggekrulde mondhoeken. Misschien kwam het daar wel door dat Truus zo jong oogde ondanks haar grijze haardos.

‘Dat duurde nogal even,’ mopperde Vera, toen Sari weer thuis kwam en haar schoonmoeder het tijdschrift overhandigde. ‘Ik heb vast thee gezet. Je drinkt toch wel even een kopje met me mee?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze gelaten. ‘Ik raakte verderop in de straat aan de praat met iemand die ik in mijn haast bijna ondersteboven heb gereden.’

‘Je moet ervoor oppassen niet met mensen om te gaan die over alles en iedereen op straat staan te roddelen, kind.’

‘We hadden het erover, dat het hier overdag meestal uitgestorven is, ma. Verder niet. De meeste vrouwen in de buurt werken nu eenmaal.’

‘In wijken als deze wonen niet veel jonge gezinnen, daar zijn de huizen te duur voor, nietwaar? Je mag van geluk spreken dat Anton zo’n succes van zijn zaken weet te maken. Jij hoeft niet mee te zwoegen om een mooi huis te kunnen betalen. Dankzij hem kun je het leven leiden van een prinses.’

Weer bloosde Sari. Ze vond het altijd akelig als haar schoonmoeder deed alsof ze part noch deel had aan Antons succes. De eerste twaalf jaar van hun huwelijk had ze elke morgen meegeewerkt en de hele administratie van de zaak gedaan. Gemakshalve scheen Vera dat te zijn vergeten. Sari haalde diep adem. ‘Nu hoeft dat niet meer. De administratie is nu te uitgebreid om in de ochtenduren af te handelen zoals ik gewoon was,’ merkte ze fijntjes op.

Haar schoonmoeder was niet gevoelig voor deze nuances. ‘Natuurlijk, maar daarom heb jij nu alle tijd om heerlijk wat te schilderen.’

Sari had de kunstacademie gedaan voor ze trouwde. Ze verdiende zelfs niet onaardig met haar gouaches. Ze had al diverse malen geëxposeerd en toch dacht haar schoonmoeder dat dat allemaal niets voorstelde. Sari moest opnieuw een gevoel van ergernis inslikken. ‘Ik heb de laatste maanden nauwelijks nog iets kunnen schilderen.’

Ze zuchtte verdrietig en pas nu realiseerde ze zich hoezeer ze dat miste.

Over een maand zou ze eindelijk haar tuinhuis krijgen. Dan zou ze het allemaal in gaan halen, beloofde ze zichzelf.

‘Wat maakt dat nu uit? Een liefhebberij kun je best eens een poosje laten rusten. Wil je nog thee?’

‘Nee ma, echt niet.’

Abrupt stond Sari op. Weer in haar eigen huiskamer staarde ze triest over het water. Zo kon het niet doorgaan, besepte ze. Iedereen was tevreden met de nieuwe situatie, maar nu het ernaar uitzag dat dit allemaal een hele tijd zou gaan duren, was het beter als ze er zelf vrede mee kreeg. Hadden Anton en zij trouwens niet besloten dat er duidelijke afspraken met Vera gemaakt zouden worden nu ze samenleefden met zo veel mensen onder één dak? Daar was niets van terechtgekomen. Hij vond het allemaal allang best en zijn moeder... misschien besepte ze niet eens hoeveel beslag ze op Sari legde?

Ze slaakte een zucht die uit haar tenen scheen te komen voor ze zich vermande. Toen ze deze kavel grond kochten en plannen maakten voor het ontwerp van het huis, had ze het zich allemaal heel anders voorgesteld. Nu moest ze iets doen waar ze helemaal niet goed in was: voor zichzelf opkomen. Na een nieuwe zucht raapte ze al haar moed samen en pakte ze de telefoon. ‘Ben je een beetje op tijd thuis, lieverd?’ vroeg ze even later aan haar echtgenoot.

‘Ik weet het echt niet, Sari. Straks heb ik nog een bespreking en het is niet uit te sluiten dat die uit zal lopen. Hoezo? Is er iets?’
‘Nee, er is niets bijzonders,’ jokte ze. ‘Ik verheugde me alleen op een gezellige avond samen. Dat is alles.’

‘Binnenkort, Sari. Dan gaan jij en ik eens lekker samen uit eten. Goed?’

‘Ja. Tot vanavond dan maar.’

Sari voelde zich op slag moedeloos. Wat moest ze nu toch hiermee beginnen? Ze vouwde als vanzelf haar handen, en vertrouwde in een stil gebed haar zorgen toe aan haar Vader in de hemel. ‘Heer, help mij alstublieft,’ mompelde ze tot slot. ‘Want alleen kan ik het niet meer aan...’

Vijftig jaar is voor veel vrouwen een moeilijke leeftijd. Vaak hebben zij de zorg voor hun eigen gezin, maar ook de zorg voor hun hulpbehoevend geworden ouders. Niet voor niets worden vrouwen in deze levensfase beschreven als 'sandwichgeneratie'. Daartoe hoort ook Sari Tromp Evers.

Sari heeft op haar vijftigste eindelijk de balans gevonden tussen zichzelf wegcijferen en voor zichzelf opkomen. Maar het is een wankel evenwicht, dat omver wordt geblazen als ze vlak na haar verhuizing zowel haar schoonmoeder als haar stiefdochter in huis moet opnemen. Tot overmaat van ramp komt Sari ook nog in de overgang en het wordt haar allemaal te veel. Haar vriendschap met Truus blijkt in deze situatie goud waard.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 572 5 NUR 344

9 789059 775725

www.kok.nl